

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Oboer/1/2021
Identifikačné číslo spisu: 4303899401
Dátum vydania rozhodnutia: 22.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4303899401.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: 1/ Sociálna poisťovňa, pobočka Levice, so sídlom Sv. Michala 4, Levice, 2/ OMIKRON TRADING LIMITED, so sídlom Nerine Chambers, P. O. BOX 905, Road Town, Tortola, British Virgin Islands, zapísaná v registri spoločnosti British Virgin Islands pod č. 1503447, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčeková 13, Bratislava, proti povinnej: R. P., nar. XX. apríla XXXX, bytom M. ul. XX, G., o vymoženie 1.007,73 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 3Er/334/2003, o dovolaní oprávneného 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 5CoE/207/2013-82 z 31. októbra 2013, takto

rozhodol:

I. Dovolanie oprávneného 2/ o d m i e t a .

II. Povinnnej náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Okresný súd Levice (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) uznesením z 25. februára 2013, č. k. 3Er/334/2003-68, exekúciu zastavil a oprávneným uložil spoločne a nerozdielne povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi Mgr. Stanislavovi Polákovi, Exekútorský úrad, so sídlom Moyzesova 5, Nitra, náklady spojené s výkonom exekúcie vo výške 81,70 eur do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia.

2. Rozhodol tak s odôvodením, že na základe poverenia číslo 5402*019665 vydaného dňa 18. augusta 2003, č. k. 3Ex/343/2003-6, EX 600/2003, poveril súdneho exekútora Mgr. Stanislava Poláka vykonaním exekúcie na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pobočka Levice, č. 1048/97(200-2860-4204/97) z 15. decembra 1997 a návrhu na vykonanie exekúcie v sume 30 359 Sk s príslušenstvom (po prepočte konverzným kurzom 1 007,73 eur). Súdny exekútor podaním doručeným súdu dňa 10. decembra 2010 podal podnet na zastavenie exekúcie z dôvodu nemajetnosti povinnej. Po preskúmaní veci súd prvej inštancie zistil, že uplynula prekluzívna desaťročná lehota

v zmysle § 25 ods. 2 zákona č. 274/1994 Z. z. o Sociálnej poisťovni v znení účinnom do 31.12.2003, a keďže na uplynutie prekluzívnej lehoty musí súd prihliadať ex offo, exekúciu zastavil. O trovách exekúcie rozhodol súd prvej inštancie podľa § 196, § 200 ods. 1 a § 203 ods. 1 Exekučného poriadku.

3. Súd prvej inštancie uznesením z 8. júla 2011, č. k. 3Er/334/20-29, pripustil zmenu účastníka konania na strane oprávneného tak, že pre časť vymáhanej pohľadávky vo výške 418,08 eur s príslušenstvom do konania na stranu oprávneného vstúpila spoločnosť OMIKRON TRADING LIMITED so sídlom Nerine Chambers, P. O. BOX 905, Road Town, Tortola, British Virgin Islands, zapísaná v registri spoločnosti British Virgin Islands pod č. 1503447.

4. Na odvolanie oprávneného 1/ a 2/, Krajský súd v Nitre (ďalej tiež „odvolací súd“) uznesením z 31. októbra 2013, č. k. 5CoE/2017/2013-82, potvrdil uznesenie Okresného súdu Levice z 25. februára 2013, č. k. 3Er/334/2003-68 vo výroku, ktorým súd prvej inštancie exekúciu zastavil. Vo výroku o trovách exekúcie odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že oprávnení sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť súdnemu exekútorovi

Mgr. Stanislavovi Polákovi, so sídlom Exekútorského úradu Moyzesova 5, Nitra, náhradu trov exekúcie vo výške 61,48 eura do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia.

Ďalším výrokom vyslovil, že povinnej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

5. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia konštatoval, že právna úprava výslovne nerieši situáciu, kedy oprávnený má záujem, aby exekúcia napriek nemajetnosti povinného nebola zastavená. Jedná sa najmä o prípady, kedy oprávnený očakáva, že povinný nadobudne určitý majetok v budúcnosti (napr. dedením). V tomto smere je potrebné poukázať najmä na zámer zákonodarcu, podľa ktorého účelom exekúcie nie je len úhrada

jej trov, ale predovšetkým uspokojenie pohľadávky oprávneného. V prípade zastavenia exekúcie pre nedostatok majetku je nevyhnutné uvažovať o celom majetku povinného

a nie iba o časti, ktorá sa v konkrétnom prípade exekvuje. Preto je potrebné zabrániť nedôvodnému nárastu trov exekúcie, ktoré by v konečnom dôsledku aj tak zaplatil oprávnený. Právny záujem na vymožení pohľadávky oprávneného totiž prevyšuje záujem súdneho exekútora na vymožení trov exekúcie. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že práve nemajetnosť povinného je jedným z dôvodov zastavenia exekúcie podľa ustanovenia § 57

ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku. V tomto kontexte uviedol, že jedná sa o osobitný spôsob, kedy sa exekúcia končí vydaním rozhodnutia exekučného súdu, ktorý existenciu dôvodov

na jej zastavenie skúma na návrh alebo aj bez návrhu a predmetom tejto prieskumnej činnosti súdu je zistenie, či existujú dôvody, pre ktoré nemožno v exekúcii pokračovať.

V prípade zistenia niektorého dôvodu na zastavenie exekúcie je súd povinný exekúciu zastaviť, a to aj bez zreteľa na návrh účastníka konania. V predmetnom exekučnom konaní súdny exekútor štetným

zistil, že majetok povinnej nestačí ani na úhradu trov exekúcie, teda zistil existenciu jedného z dôvodov predpokladaných v ustanovení § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku, čo je zároveň dôvodom na

zastavenie exekúcie. Odvolací súd s poukazom na uvedené poznamenal, že uskutočňovanie ďalších úkonov exekučnej činnosti v prípade zistenia nemajetnosti povinného by nevedlo k účelnému vymáhaniu pohľadávky a uspokojeniu oprávneného, ale iba k zbytočnému navyšovaniu trov exekúcie, čo by v konečnom dôsledku mohlo byť na ťarchu oprávneného. Pokračovanie v exekúcii by bolo v rozpore aj so zásadou hospodárnosti konania, a to najmä vzhľadom na dlhé časové obdobie od začatia exekučného konania dňa 23. júna 2003, pričom pohľadávka doposiaľ nebola ani len z časti vymožená,

čo svedčí o nemožnosti reálneho uspokojenia pohľadávky oprávneného počas dlhšieho časového obdobia (viac ako 10 rokov od začatia exekučného konania). Záverom zdôraznil,

že už len samotná skutočnosť, že povinná je nemajetná, je samostatným dôvodom na zastavenie exekúcie.

6. S poukazom na ust. § 41 ods. 1, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 277 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, § 25 ods. 1 zákona č. 274/1994 Z. z. o Sociálnej poisťovni v znení účinnom do 31.12.2003, odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie exekúciu zastavil aj z dôvodu uplynutia

prekluzívnej lehoty. Vo vzťahu k tejto skutočnosti odvolací súd poukázal na to, že predpokladom na vedenie exekúcie voči povinnému je exekučný titul, pričom exekučným titulom môže byť rozhodnutie súdu alebo rozhodnutie iných orgánov alebo iná verejná listina. Poznamenal, že exekučným titulom je pritom také rozhodnutie, ktoré je vykonateľné, a ktoré ukladá povinnému určitú povinnosť. Takéto rozhodnutie pritom musí spĺňať tak formálne, ako aj materiálne predpoklady vykonateľnosti. Formálna vykonateľnosť je splnená dodržaním zákonom predpísaných náležitostí o doručení rozhodnutia, o uplynutí lehoty na plnenie a o podaní riadneho opravného prostriedku. Materiálne predpoklady vykonateľnosti exekučného titulu sú, či účastníci označení v rozhodnutí skutočne existujú, či nejde o rozhodnutie voči neexistujúcemu subjektu, či sú označení natoľko presne, že nemožno mať neodstrániteľnú pochybnosť, o koho sa jedná a či ide o plnenie, ktorého vymoženie zákon predpokladá. Z uvedených dôvodov, odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o zastavení exekúcie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP.

7. Odvolací súd preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa aj v napadnutej časti výroku ohľadne trov exekúcie, pričom zistil, že ho je potrebné podľa § 220 OSP zmeniť. Povinnosť nahradiť trovy exekúcie znáša v prvom rade povinný. Len výnimočne, ak dôjde k zastaveniu exekúcie, môže súd uložiť oprávnenému, aby trovy exekúcie nahradil (§ 203 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku). Predmetné ustanovenie teda umožňuje súdu pri zastavení konania prelomiť zásadu ustanovenú v § 197 ods. 1 Exekučného poriadku a povinnosť nahradiť trovy exekúcie uložiť oprávnenému. Podmienkou takéhoto postupu podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku je však určitá forma procesného zavinenia oprávneného (§ 203 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo nedostatok majetku povinného (§ 203 ods. 2 Exekučného poriadku).

8. V nadväznosti na uvedené odvolací súd konštatoval, že v tomto prípade pri zastavení exekúcie pri výpočte náhrady trov exekúcie súdneho exekútora vzhľadom na začatie exekučného konania postupoval podľa § 14 až § 17 a § 22 vyhlášky v znení účinnom do 30. apríla 2008. Uviedol, že citované ustanovenia v týchto prípadoch stanovujú, že odmena súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti sa určuje podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu a paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti. Základná hodinová sadzba je 200 Sk/6,64 eur za každú aj začatú hodinu a paušálna suma za každý jednotlivý úkon exekučnej činnosti je 100 Sk/3,32 eura. Súdny exekútor je povinný vyhotoviť časovú špecifikáciu jednotlivých úkonov exekučnej činnosti. Paušálnou sumou sa odmeňujú tieto úkony exekučnej činnosti - získanie poverenia na vykonanie exekúcie, doručenie príkazu na začatie exekúcie, doručenie upovedomenia o začatí exekúcie, doručenie exekučného príkazu, doručenie upovedomenia o spôsobe exekúcie, doručenie rozhodnutia súdu vydaného v exekučnom konaní, každé zisťovanie bydliska povinného, každé zisťovanie platiteľa mzdy povinného, každé zisťovanie účtu povinného, každé ďalšie zisťovanie majetku povinného. Súdnemu exekútorovi okrem odmeny vypočítanej v súlade s touto vyhláškou patrí aj náhrada hotových výdavkov (§ 22 vyhlášky). Po zohľadnení všetkých skutočností odvolací súd zmenil výrok o náhrade trov exekúcie pre súdneho exekútora.

9. Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu, podal oprávnený 2/ dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že v konaní mu bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ OSP v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/ OSP. Podľa oprávneného 2/ ďalej je konanie postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ OSP), pričom podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 241 ods. 2 písm. c/ OSP. Oprávnený 2/ napokon vyvodzuje prípustnosť dovolania aj podľa § 238 ods. 3 OSP a preto žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

10. Odvolací súd podľa dovolateľa odôvodnil zastavenie exekúcie odvolaním sa na ust. § 277 ods. 1 a 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov

v spojení s § 25 ods. 1 a 2 zákona č. 274/1994 Z. z. o Sociálnej poisťovni (ďalej tiež „zákon o Sociálnej poisťovni“) v znení účinnom do 31.12.2003. Uvedený záver súdu nie je podľa názoru dovolateľa správny, keďže ustanovenia § 25 ods. 1 a 2 v znení, ktoré sú obsiahnuté v zákone o Sociálnej poisťovni v znení účinnom do 31.12.2003, sú účinné od 01.07.2001.

11. Dovolateľ poukázal na to, že exekučným titulom v exekučnom konaní sp. zn. 3Er/334/2003, EX 600/2003, je rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Levice, č. 1048/97 zo dňa 15.12.1997, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 06.02.1998. V čase nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu zákon o Sociálnej poisťovni inštitút preklúzie nepoznal. Dovolateľ prezentoval, že na pohľadávky, ktoré nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť do 30.06.2001, sa vzťahuje právna úprava obsiahnutá v zákone o Sociálnej poisťovni v znení účinnom do 30.06.2001, ktorá nepoznala inštitút preklúzie. Uvedená úprava poznala iba inštitút premlčania, preto podľa dovolateľa nemožno exekúciu vedenú na základe exekučného titulu, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť pred vyššie uvedeným dátumom, zastaviť z dôvodu preklúzie s odvolaním sa na § 25 zákona č. 274/1994 Z. z. v znení účinnom od 01.07.2001. Exekučný titul nebol podľa dovolateľa v čase začatia exekučného konania prekludovaný a prekludovaný nie je ani do podania dovolania.

12. V tomto kontexte dovolateľ uviedol, že všeobecne záväzné právne predpisy nadobúdajú účinnosť stanoveným dňom po ich vyhlásení v Zbierke zákonov, ak nie je v nich ustanovený neskorší deň nadobudnutia účinnosti. Požiadavka dodržania následnosti platnosti a účinnosti právnej normy, neuplatňovanie právnej normy skôr, ako nadobudne účinnosť, patrí k vlastnostiam právnej úpravy, ktorá implicitne vyplýva z ústavou garantovaných princípov právneho štátu v čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Z uvedeného dôvodu zastával názor, že na predmetné rozhodnutie sa, v súlade so zásadou právnej istoty a zákazu retroaktivity, vzťahuje práve právny režim ku dňu právoplatnosti rozhodnutia. Naopak, zastával názor, že nie je daný žiadny právne relevantný dôvod, na základe ktorého by sa na rozhodnutie mal aplikovať právny režim ku dňu 31.12.2003, keďže prechodné, záverečné, ani iné ustanovenia súčasnej, ani predchádzajúcej zákonnej úpravy, takúto aplikáciu nestanovujú.

13. Dovolateľ ďalej uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že povinný je fyzickou osobou, existuje reálny predpoklad, že nadobudne majetok, či už prostredníctvom pracovnoprávneho pomeru, alebo darovaním, alebo dedením, prípadne inou formou. Z uvedeného dôvodu, teda z dôvodu reálneho predpokladu uspokojenia pohľadávky oprávneného, mal dovolateľ za to, že zastaviť exekúciu by bolo predčasné a v rozpore s dispozičnou zásadou exekučného konania. Predčasné zastavenie exekúcie zo strany súdu by mu totiž upieralo možnosť riadneho uplatnenia svojho ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu, ktorého súčasťou je aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku, a takto oprávneného v jeho právach poškodzovalo a diskriminovalo.

14. Oprávnený 1/ sa vo svojom vyjadrení s dovolaním oprávneného 2/ v plnom rozsahu stotožnil.

15. Povinná sa k podanému dovolaniu nevyjadřila.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolačný súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený 2/ zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie oprávneného 2/, je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

17. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01.07.2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona,

zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 239 OSP.

18. Podľa § 236 ods. 1 OSP, dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

19. Podľa § 239 ods. 1 OSP, dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa.

20. Podľa § 239 ods. 2 OSP, dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu; b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia; c) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia podľa § 268 ods. 1 písm. g) a h); d) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

21. Podľa § 239 ods. 3 OSP, ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

22. Dovoláním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí podľa § 239 OSP, prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

23. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti napadnutému uzneseniu podľa § 239 OSP, ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné i podľa § 237 písm. a/ až g/ OSP. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát).

24. Oprávnený 2/ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ OSP netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo.

25. S prihliadnutím na obsah dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na to, či sa v konaní vyskytli vady podľa § 237 písm. f/ OSP, tak ako to tvrdí vo svojom dovolaní oprávnený 2/.

26. Dovolateľ v dovolaní namietal, že povinný je fyzickou osobou, čím existuje reálny predpoklad, že nadobudne majetok a zastaviť exekúciu pre nemajetnosť by bolo predčasné a v rozpore s dispozičnou zásadou exekučného konania. Predčasné zastavenie exekúcie zo strany súdu, a to aj z dôvodu nesprávnej aplikácie preklúzie exekučných titulov by mu upieralo možnosť riadneho uplatnenia svojho ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu. Takýmto postupom odvolacieho súdu malo podľa dovolateľa dôjsť k procesným vadám uvedeným v § 237 písm. f/ OSP a k odňatiu možnosti konať pred súdom.

27. Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ OSP) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania, znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka

konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

28. Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

29. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ OSP významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O túto vadu ide aj v prípade, keď súd konanie zastavil, hoci na zastavenie konania neboli splnené zákonné podmienky.

30. Z obsahu spisu, ako aj rozhodnutí konajúcich súdov, je zrejmé, že nemajetnosť povinnej, bola v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie (ako aj napadnutého rozhodnutia), deklarovaná a rozsiahlo opísaná, a to s poukazom na skutočnosti, ktoré predložil exekučnému súdu konajúci súdny exekútor, a ktoré vyplývali z exekučného spisu.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že zastavením exekúcie z dôvodu nemajetnosti povinného, na ktorú nemajetnosť poukázal exekučný súd, nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, pretože ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku (§ 167 ods. 2 OSP) s tým, že pre rozsudok je rozhodujúci stav, v čase jeho vyhlásenia (§ 154 ods. 1 OSP). V nadväznosti na uvedené dovolací súd konštatuje, že ak bola nemajetnosť deklarovaná, aj zdôvodnená, v čase vyhlásenia napadnutého rozhodnutia, takýmto postupom nemohlo dôjsť k predčasnemu zastaveniu exekúcie zo strany súdu, ako ani k postupu, ktorým by bolo odňaté dispozičné právo účastníka exekučného konania (oprávneného 2/).

31. Dovolateľ ďalej namietal, že napadnutým uznesením odvolacieho súdu (uznesením súdu prvej inštancie), došlo k rozhodnutiu o zastavení exekúcie, na základe preklúzie exekučného titulu, a to podľa aplikácie právneho režimu účinného ku dňu 31.12.2003, pričom neboli splnené zákonné predpoklady na takýto postup. Dovolací súd zistil, že v danom konaní, došlo k zastaveniu exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku, podľa ktorého ustanovenia exekúciu súd zastaví, ak rozhodnutie, ktoré je predpokladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným.

32. Exekučný súd konštatoval, že prekluzívna desaťročná lehota už uplynula a rozhodnutie sa stalo neúčinným v zmysle § 25 ods. 2 zákona č. 274/1994 Z. z. o Sociálnej poisťovni (v znení účinnom do 31.12.2013). Podľa odvolacieho súdu je dôvodný záver exekučného súdu o aplikácii ustanovenia § 25 ods. 2 zákona č. 274/1994 Z. z. o Sociálnej poisťovni, účinného do 31.12.2003, upravujúceho prekluzívnu lehotu, na ktorú lehotu musel súd prihliadať ex offo.

33. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na § 277 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, podľa ktorého, ak povinnosť platiť poistné na nemocenské poistenie, poistné na dôchodkové zabezpečenie, poistné na poistenie zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze alebo pri chorobe z povolania a povinnosť platiť príspevok na poistenie v nezamestnanosti a príspevok do garančného fondu vznikla pred 1. januárom 2004 a táto povinnosť nebola do 31. decembra 2003 splnená, pri ich platení a vymáhaní sa po 31. decembri 2003 postupuje podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003.

34. V prípade exekučného titulu v tomto konaní, ktorým bolo rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Levice, č. 1048/97 zo dňa 15.12.1997 (právoplatné a vykonateľné dňa 06.02.1998) bol posledným dňom desaťročnej lehoty na vykonanie 06.02.2008.

Dňom nasledujúcim po tomto dátume sa stal exekučný titul neúčinný. Vzhľadom na uvedené, boli na postup exekučného súdu, ktorým došlo k zastaveniu exekúcie, splnené všetky zákonné podmienky a súd správne rozhodol aj odkazom na § 277 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. Preto nemohlo dôjsť za danej procesnej situácie k odňatiu možnosti oprávneného 2/ konať pred súdom. Zastavenie exekúcie z uvedeného dôvodu bolo dôvodné a postup exekučného súdu sa opieral o ustanovenie § 57 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku.

35. Pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil, že dovolateľovi boli upreté procesné práva, z uplatnenia ktorých by bol postupom súdov nižšej inštancie vylúčený, preto dospel k záveru, že dovolateľovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom, ani právo na spravodlivý proces, ktoré by zakladali prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ OSP.

36. Dovolanie je ďalej odôvodnené aj vadami konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ OSP (tzv. inými vadami konania) a nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 241 ods. 2 písm. c/ OSP.

37. Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá, na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 OSP, nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Námietky dovolateľa, ktorými vytýka súdu existenciu tzv. inej vady, treba považovať za dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ OSP, ktoré však sami o sebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Skutočnosť, že by konanie bolo postihnuté tzv. inou vadou, môže byť opodstatnené dôvodom dovolania len za predpokladu, ak je toto prípustné (čo nie je daný prípad), nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. OSP.

38. Právnym posúdením podľa § 241 ods. 2 písm. c/ OSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 OSP a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis, a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

39. So zreteľom na vyššie uvedené, dovolací súd dovolanie oprávneného 2/ proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ CSP vo väzbe na ust. § 470 ods. 1 CSP ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

40. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania oprávneného 2/ nebolo možné vyvodiť ani z § 238 ods. 3 OSP, na ktoré ustanovenie poukázal v podanom dovolaní. Podľa § 238 ods. 3 ODP, dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd a) vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) potvrdil rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté inak než v prvom rozsudku, pretože súd prvého stupňa bol viazaný právnym názorom súdu, ktorý prvé rozhodnutie zrušil. V danom prípade bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme uznesenia, pričom nie je naplnená žiadna hypotéza citovanej právnej

normy, podľa ktorej by sa v tomto konaní, mala prípustnosť dovolania vyvodiť z vyššie uvedených dôvodov podľa § 238 OSP.

41. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd tak, že v konaní úspešnej povinnej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, keďže z obsahu spisu vyplýva, že jej v tomto konaní žiadne trovy nevznikli. (bližšie pozri judikát R 72/2018 uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2018).

42. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.